

מסע במנהרת הזמן

לירושלים בתקופת המצור

חוזרים אחורה במנהרת הזמן

יחד עם התלמידים נפעיל את המצגת או לחילופין נציג את התמונות, נבקר בירושלים הנוצרה, נתחבר לאווירה, נשמע את הקולות ונרגיש קצת ממה שהיה שם.

מחמת חוליו, אתם טעם החולי שלו ומכיוון שכן חלתה וסמוך לאחר מכן מתה סמוך למותה הוציאה את כל כספה וזהבה, זרקת אותו בשוק ואמרה שבמצב של רעב לא עוזר כסף וזהב.

נחזור לחנהלה ומשפחתה:

התלמידים נבחרים להציג דו שיח

אמא: אני לא יכולה יותר, הכי קשה לי זה לראות את ילדי רעבים כל כך וחלולים

אבא: הכל בגזרת עליון לא שמענו לנביאים אז זה עונשנו

אמא: אני לא יכולה יותר

אלידע: יותר אין חיידר הרב'ה התעלף מרוב רעב

אבא: אומר להם אני נורא מפחד, ירושלים העיר הנבחרת שמכל העולם הגיעו אליה וכל הניסים

שהתרחשו כאן

אני פוחד ממה שיקרה עכשיו.

חנהלה: תביאי את העוגה אמא, נו אני רעבה

אמא: חנהלה במצור אין עוגות

חנהלה אומרת: תביאי פרחים

אמא: במצור אין פרחים

והבומים מתחזקים

אבא: רק אם נחזור בתשובה

יש לנו סיכוי.

התלמידים מתבקשים להוריד את הראש ומשמיעים את השיר על זה היה דווה ליבנו.

שואלים את התלמידים מי יודע מה קרה בסוף עם המשפחה הזאת:

והתשובה העצובה שבי"ז בתמוז נפרצה החומה ובתשעה באב ביהמ"ק עלה בלהבות.

והמשפחה הלכה לגלות.

הם מגיעים לבבל וכל הזמן מתגעגעים לירושלים

"אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני"

מטלת סיום: התלמידים מתבקשים לכתוב מכתב בשם חנהלה ואלידע שיתאר את ירושלים

בתפארתה.

מציגים את תמונת ביהמ"ק.

ומסיימים בתפילה:

"שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו"

שואלים את התלמידים מהו המועד הבא שמתקרב?

תשובה: עשרה בטבת, נכון זהו לא מועד חגיגי ושמח, אבל בשבילנו הוא ציון דרך חשוב ומעורר.

אנחנו יוצאים למסע מרתק וכואב - המסע של כולנו.

הצגת תמונת החיילים מחוץ לירושלים:

בחירת שני תלמידים שישחקו את הטקסט הבא:

החיילים: אנחנו כבר מיואשים, החומה שלהם כל כך חזקה ואי אפשר לשבור אותה בשום אופן.

שר הצבא: יש לי רעיון מבריק, נמדוד את החומה נראה אם במשך הימים היא שוקעת. אכן החומה

שוקעת יש לנו תקווה.

הצגת תמונת הסרט מידה

ואז החליטו לעשות מצור על העיר.

הרעב מכרסם בכל פה.

לא סתם נאמר קשים חללי רעב מחללי חרב,

גוויות ברחובות וכל הזמן שומעים את קול הדפיקות על החומה רואים את עץ הזית נבול, וכל עצי

הפירות עומדים מבוישים.

ועכשיו אנו נכנסים למנהרה ומשם מגיעים לבית מפואר.

הצגת תמונת השער:

כולנו נדפוק עכשיו על השער של משפחת חזקיה ונכנס לראות איך מרגישה משפחה בזמן המצור.

ברקע מוגינה עצובה ונונה.

אנו מצלצלים בפעמון ואף אחד לא עונה ואז מגיעה אישה שבקושי הולכת על רגליה ובקול חלוש

אומרת היכנסו.

הבית יפה ופואר, אבל אוכל אין.

הצגת תמונת המשפחה סביב השולחן הריק

אלידע הילד אומר שהוא קטף עשב בחוץ, אבל אמרו לו שזה מסוכן ואי אפשר לאכול את זה

והילדה חנה כל כך מסכנה, האמא בוכה, תראו לאן הגיעו

פעם היו עשירים וענוגים כל כך והיום...

יש מישהו שזה מזכיר לו מדרש ידוע על אישה עשירה שהייתה ברעב?

אכן, הסיפור על מרתא בת בייפוס שהייתה עשירה כל כך וענונה ושלחה את עבדה לקנות אוכל ובכל

פעם לא מצא את מבוקשה עד שהלכה בעצמה ובמהלך הליכתה ברחוב, ראתה תאנים על הרצפה,

והתחילה לאכול, התאנות הללו היו של רבי צדוק, ומרתה הרגישה בתאנים אלו שהוא מצץ אותם